

Publicerad 2013-02-24 02:12 av H.C.B

/En resa är en möjlighet, en möjlighet är en erfarenhet. Erfaren resa mot kakel, oväntad färd mot medicin./

Den ofrivilliga resan

En dallring i en fjärran rymd, ett minne
av våningens fönster, som sågs fram bland hus och väg.
Vad hette jag? Vem var jag jag? Varför grät jag?
Förgätit har jag allt, och som en stormsång
allt brusar bort bland världarna, som rulla.

Vi, som mötas några korta stunder,
barn av samma mor och samma under,
på vår levnads stormflutna näs!
Skulle kärlekslöst vi gå och kalla?
Samma ensamhet oss väntar alla,
samma sorgna sus på gravens gräs.

Än jublar fågelsången
kring gryningsljus med
så klar som första sången
i tidens första stund.

En mening med alla tecken,
där det roliga nu är slut och äntligen trist.
Men än ska inte något svävande falla in i säcken.
Oskyldigt allvar till allra sist,

/H.C.B

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren H.C.B med Poeter.se id #43863 innehar upphovsrätten